

Arrest

nr. 179 645 van 16 december 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 1 augustus 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 juni 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 september 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 oktober 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. DHONDT en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 29 september 2014 en heeft zich op 30 september 2014 vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 29 oktober 2014 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het Commissariaat-generaal), waar verzoeker werd gehoord op 12 december 2014, op 29 april 2015 en op 8 juni 2016.

1.3. Op 16 januari 2015 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen voormelde beslissing dient verzoeker een beroep in bij de Raad

voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Voormelde beslissing van 16 januari 2015 werd ingetrokken.

1.4. Bij arrest nr. 145 313 van 11 mei 2015 van de Raad werd het beroep vermeld in punt 1.3. verworpen.

1.5. Op 30 juni 2016 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen zou u over de Pakistaanse nationaliteit beschikken en afkomstig zijn uit Kanjo, te Swat in de provincie Khyber-Pakhtunkhwa. U zou een Pashtoun zijn van etnische origine. U zou een soennitische moslim zijn. Door de oorlog in uw regio zou u een tijdje als "IDP" elders verbleven hebben. U zou tussen 2008 en 2010 als vrijwilliger voor de Rode Halve Maan gewerkt hebben. U zou sinds 2010 lid geweest zijn van een 'Village Defence Committee' ("VDC"). In december 2013 zou u een meeting van de "VDC" bijeengeroepen hebben omdat u een aantal verdachte personen (taliban) in uw dorp zou gezien hebben. In januari 2014 zou u tegen het leger verteld hebben dat u een aantal verdachte personen hebt gezien. Het leger zou actie ondernomen hebben en deze personen opgepakt hebben. U zou vervolgens geïnterviewd zijn door de taliban. U zou uw dorp verlaten hebben en op verschillende plaatsen hebben verbleven waaronder Islamabad (provincie Punjab), Rawalpindi (provincie Punjab) en Mingora (Swat). In september 2014 zou u naar Matta (Swat) zijn gegaan om uw auto te laten herstellen. Uw broer en een vriend van u zouden daar ook geweest zijn. Uw broer en die vriend wilden vroeger vertrekken en zouden bij het verlaten van de markt neergeschoten zijn door de taliban omdat de taliban eigenlijk op zoek was naar u. Uw broer en die vriend zouden op 15 september 2014 omgekomen zijn. U zou opnieuw naar Islamabad vertrokken zijn. Op 28 september 2014 zou u Pakistan verlaten hebben. Uw vader zou een smokkelaar hebben geregeld. U zou per vliegtuig Pakistan hebben verlaten. U zou een tussenstop gemaakt hebben in een Arabisch land en van daar een andere vlucht genomen hebben naar Europa. U vroeg asiel aan in België op 30 september 2014.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u volgende documenten voor: uw originele identiteitskaart, een kopie van de identiteitskaart van uw echtgenote, een kopie van de geboorteakte van uw dochter, een kopie van uw huwelijksakte, een origineel kaartje van het Rode Halve Maan(2008-2010), een origineel attest van het Rode Halve Maan, een originele lidkaart van de "VDC", een originele 'security pass' (d.d.2009), een originele 'sourcecard' (d.d. 8/01/2014), een kopie van de overlijdensakte van uw broer, een kopie van een 'First Information Report' aangaande uw broer, een krantenartikel aangaande uw broer, elf originele kranten met incidenten aangaande uw regio en de "VDC" (algemeen) en documenten aangaande uw periode als IDP. Na uw gehoor in 2016 stuurde u een akte van echtscheiding op.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u Pakistan diende te verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Geneefse Conventie en dat u bij een eventuele terugkeer naar Pakistan alsnog dergelijk bedoelde vrees meent te moeten koesteren of een reëel risico op ernstige schade zoals omschreven in de definitie over Subsidiaire bescherming zou lopen.

Volgens uw verklaringen bent u uit Pakistan gevlucht omdat u bedreigd werd door de taliban en uw broer samen met een vriend in uw plaats door de taliban werden neergeschoten (zie gehoorverslag CGVS, d.d. 29/04/2015, p. 13 en gehoorverslag CGVS, d.d. 08/06/2016, p.5) . Als bewijsstukken voor deze gebeurtenis, die de onmiddellijke aanleiding voor uw vertrek uit Pakistan betekende, legde u een "FIR" (dat werd ingediend na het overlijden van uw broer), een overlijdensakte van uw broer, een geboorteakte van uw broer en krantenknipsels over dat incident neer. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd blijkt echter dat zowel de geboorteakte en de overlijdensakte van uw broer als het "FIR" dat werd ingediend na de moord op uw broer vals zijn. Na confrontatie met die informatie kon u enkel zeggen: "wat kan ik zeggen", zonder dat u enige verdere duiding gaf (zie gehoorverslag CGVS, d.d. 08/06/2016, p. 9). Hieruit volgt duidelijk dat u op intentionele wijze trachtte om de Belgische autoriteiten te misleiden door de problemen die de onmiddellijke aanleiding vormen voor uw vlucht uit Pakistan te staven met valse

documenten. Door het voorleggen van deze valse documenten kan worden gesteld dat de kranten die verhalen over hetzelfde incident ook vals zijn, temeer uit toegevoegde informatie blijkt dat ook kranten vervalst kunnen worden in Pakistan.

De vaststelling dat u bewust de Belgische asielinstanties probeert te misleiden hypothekeert logischerwijze uw algemene geloofwaardigheid en het geloof in de authenticiteit van uw overige documenten.

Daar de beweerde moorden op uw broer en een vriend het gevolg zouden zijn van uw werk voor de "VDC" komt de geloofwaardigheid van uw beweerde betrokkenheid bij een "VDC" ernstig in het gedrang. Vooreerst legde u documenten voor die uw betrokkenheid bij de "VDC" dienen aan te tonen, maar door het feit dat u reeds valse documenten heeft voorgelegd om uw vluchtmotieven te staven kan er ook worden getwijfeld aan de authenticiteit van de overige documenten die u voorlegt, temeer uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd blijkt dat het zeer gemakkelijk is om in Pakistan valse documenten te verkrijgen. Ten tweede bent u niet in staat om een exacte datum te kleven op het moment dat u sopte met uw activiteiten voor de "VDC". Zo beweerde u eerst dat dit ongeveer een vijf à zes maanden na de 'jirga' van 5 december 2013 was. Ook gaf u aan dat het mogelijks een drietal maanden voor uw beweerde vertrek uit Pakistan was of misschien enkele weken na uw tweede bedreiging, allemaal vage tijdsaanduidingen (zie gehoorverslag CGVS, d.d. 18/06/2016), p. 7). Gezien dit een essentieel bestanddeel is van uw asielrelaas kan worden verwacht dat u deze gebeurtenis wel beter weet te situeren. Daarenboven bleef u vaag en niet altijd consistent over uw activiteiten voor de 'VDC'. In het eerste gehoor voor het Commissariaat-generaal stelde u dat u enkel informatie gaf over die twee verdachten maar voor het overige eigenlijk weinig deed omdat de mensen bang waren (zie gehoorverslag CGVS, d.d. 12/12/2014 p. 14). Verder in datzelfde gehoor liet u optekenen dat de meeting van december 2013 de enige meeting was die u volgde en dat jullie soms nog eens samenkwamen (zie gehoorverslag CGVS, d.d. 12/12/2014, p. 16). Tijdens het tweede gehoor voor het Commissariaat-generaal dichtte u zichzelf al veel meer taken toe: het bewaken van het dorp en het motiveren van mensen als ze iets verdacht zagen. Verder beweerde u dat er zeer frequent meetings waren van de 'VDC' in de moskee waaraan u deelnam (zie gehoorverslag CGVS, d.d. 29/04/2015, p. 11). De geloofwaardigheid van uw betrokkenheid wordt, ofschoon u daarvan documenten voorlegt, betwijfeld.

Bovenstaande vaststellingen worden nog verstevigd door het feit dat u eerder vage en minder consistente verklaringen aflegde over uw problemen met de taliban. Zo verklaarde u aanvankelijk voor het eerst door de taliban te zijn bedreigd in de 2 de of 4 de maand van 2014 om dan plots te stellen dat u ook reeds veel eerder werd bedreigd door de taliban, nl. toen u nog voor de Rode Halve Maan werkte (ie tussen 2008 en 2010) (zie gehoorverslag CGVS, d.d. 08/06/2016, p.5). U gevraagd waarom u aanvankelijk liet optekenen dat u voor het eerst door de taliban werd bedreigd in de 2 de of de 4 de maand van 2014, verklaarde u dat u op het ogenblik dat u gestopt was met te werken voor bovenvermelde organisatie geen bedreigingen meer ontving. Op zich is het eigenaardig te noemen dat u die eerste bedreigingen niet onmiddellijk vermeldde daar de vraag wanneer u voor het eerst door de taliban werd bedreigd u duidelijk werd gesteld (zie gehoorverslag VGVS, p. 5). Het is dan ook duidelijk dat mocht u al ooit voor de Rode Halve Maan gewerkt hebben, uw bewering hierdoor bedreigd te zijn ongeloofwaardig is en dat dit ook later geen enkel gevolg meer had. Verder is het weinig geloofwaardig dat u na het krijgen van die bedreigingen door de taliban hooguit enkele weken op andere plaatsen in Pakistan zoals ondermeer Islamabad en Peshawar verbleef en nadien naar uw regio in Swat terugkeerde, juist de regio waar de taliban toegang had tot u. Uw verklaring daarvoor was dat uw familie informatie kreeg van het leger dat de situatie veiliger was waardoor u kon terugkeren. Overwegende dat het leger u vertelde dat u na uw tweede bedreiging op een 'target list' van de taliban stond is het onbegrijpelijk dat uw familie u na een tweetal weken zou aansporen om terug te keren. Waarom de situatie na een tweetal weken terug veilig was kon u niet toelichten, terwijl redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw familie zich over de veiligheidssituatie zou hebben ingelicht alvorens u aan te sporen om naar uw thuisregio terug te keren (zie gehoorverslag CGVS, d.d. 08/06/2016 p. 7).

Bovendien verklaarde u ook dat u na uw tweede bedreiging overwegend thuis bleef omdat de situatie gevaarlijk was, wat moeilijk valt te rijmen met het feit dat uw familie u aanraadde om terug naar huis te komen (zie gehoorverslag CGGVS, p. 7). Verder stelde u ook dat u problemen kende met het leger omdat het leger aan u begon te twifelen toen u niet meer voor de 'VDC' wenste te werken. Hierover dient vooreerst te worden opgemerkt dat daar er maar weinig geloof aan uw bewering voor de "VDC" actief geweest te zijn, gehecht kan worden, uw bewering dat u door het stoppen met uw activiteiten voor de "VDC" problemen zou gekregen hebben met het leger, ongeloofwaardig is. Voorts is het eigenaardig

dat het leger na de tweede bedreiging u enerzijds aanraadt om voorzichtig te zijn en u zo weinig mogelijk op publieke plaatsen te begeven, wat impliceert dat u uw taken zoals het bewaken van het dorp niet meer zou kunnen uitvoeren (zie gehoorverslag CGVS d.d. 08/06/2016, p. 7) en dat het leger anderzijds problemen begon te maken omdat u uw functie bij de 'VDC' wilde stopzetten. Waarom het leger aan u begon te twifelen is ook niet duidelijk. U beweerde dat dit kwam omdat de personen die u had aangegeven al langer in de regio woonden, waardoor u hen volgens het leger al veel eerder had kunnen aangeven (zie gehoorverslag CGVS, d.d. 08/06/2016, p. 6). Dit staat in schril contrast met uw verklaringen voor de jirga dat die personen door u verdacht werden juist omdat zij voor u onbekenden waren (zie gehoorverslag CGVS, d.d. 08/06/2016, p. 6). Hoe dan ook het is ongeloofwaardig dat het leger aan u zou twifelen terwijl zij op de hoogte zijn dat u op de 'target list' van de taliban staat en u ook daadwerkelijk twee leden van de taliban aan het leger heeft overgedragen.

Tot slot kan er ook geen geloof worden gehecht aan uw reisweg. Zo weet u niet onder welke nationaliteit u reisde en hoe u de Schengenzone bent binnengekomen. U weet zelfs geen enkel Europees land te benoemen waar u bent doorgereisd. Rekening houdende met strenge controles die worden gehouden om de Schengen zone binnen te komen kan enigszins worden verwacht dat u toch wel zou voorbereid zijn omtrent uw paspoort en het doel van uw reis indien u aan dergelijke controle zou worden onderworpen.

Wat betreft de identiteitsdocumenten die u voorlegt moet worden vastgesteld dat die hier niet worden betwijfeld. Zo kan aanvaard worden dat u een tijdje als IDP geregistreerd stond. Ook uw identiteit, huwelijkse staat en ander identiteitsgegevens worden niet in twijfel getrokken. Wat de overige documenten die dienen ter ondersteuning van uw ongeloofwaardige relaas, betreft, werd hierboven reeds uiteengezet dat ernstig aan de authenticiteit kan worden getwijfeld, daar u documenten -die de kern van uw asielaanvraag raken- voorlegde die overtuigend vals zijn.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie uitgevoerd door CEDOCA blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici geviséerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt evenwel duidelijk dat de veiligheidssituatie in geheel Pakistan in 2015 verbeterd is in vergelijking met de eerdere jaren. Uit dezelfde informatie blijkt echter ook dat veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2015-2016 problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en in mindere mate in Khyber- Pakhtunkwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Khyber-Pakhtunkwa te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de militaire operaties in FATA, en meer bepaald in Khyber Agency, alsook de maatregelen genomen in het kader van het National Action Plan ervoor gezorgd

hebben dat de veiligheidssituatie in Khyber-Pakhtunkwa (KP) sinds 2014 opmerkelijk verbeterd is. Zo is er sprake van een opvallende daling in het aantal terroristische aanslagen. Bovendien is zowel het aantal burgerslachtoffers, het aantal militaire operaties, en het aantal ontheemden in de regio duidelijk verminderd. Niettegenstaande er sprake is van een lichte stijging in het aantal slachtoffers in het eerste kwartaal van 2016, dient vastgesteld te worden dat het aantal burgerslachtoffers in de provincie beperkt blijft. Het geweld dat er plaatsvindt is daarenboven hoofdzakelijk doelgericht van aard waarbij ofwel de Pakistaanse veiligheidsdiensten, ofwel burgers met een specifiek profiel geviséerd worden.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Khyber-Pakhtunkwa met enige regelmaat incidenten voordoen, er niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. “

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/2 tot en met 48/5 en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de kwalificatierichtlijn), de artikelen 4, 14 en 27 van het Koninklijk besluit van 1 juli 2003 tot regeling van de werking en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, artikel 3 *iuncto* artikel 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Verzoeker wijst er op dat de verwerende partij na de intrekking van de beslissing van 2015 onderzoek heeft gevoerd naar de authenticiteit van de door hem voorgelegde documenten aangaande zijn broer, F.K., wat de kwaliteit van de beslissing ten goede komt, dat werd vastgesteld dat de FIR en de identiteitsdocumenten van F.K. geen authentieke documenten zijn en de inhoud ervan niet klopt. Verzoeker wijst er op dat deze vaststelling enige betrokkenheid van verzoeker bij de moord op F.R. ongeloofwaardig maakt gezien werd aangetoond dat de voorgehouden band met F.K. niet klopt. Verzoeker stelt dat de verwerende partij zich echter op de ongeloofwaardigheid van de band met F.K. en verzoekers relatie tot diens dood beroept om ook verzoekers lidmaatschap van het VDC op zich ongeloofwaardig te verklaren, dat de ongeloofwaardigheid van een materieel element in het relaas als het ware de geloofwaardigheid van andere materiële elementen zou 'besmetten'. Verzoeker wijst er op dat de verwerende partij deze 'besmetting' niet onderbouwt, dat het louter gaat om een beslissing om ook verzoekers lidmaatschap van het VDC ongeloofwaardig te vinden daar er geen logische oorzaak voor is. Indien een kandidaat-vluchteling valse verklaringen aflegt met betrekking tot een element in het relaas leidt dit begrijpelijkerwijze tot wrevel bij de asielinstanties, maar dit mag volgens verzoeker niet aangegrepen worden om 'bestraffend' op te treden bij de geloofwaardigheidsbeoordeling van andere elementen in het relaas. Hij wijst er op dat de asielinstantie nog steeds een nauwgezet onderzoek dient te voeren naar de verklaringen met betrekking tot andere materiële elementen en voorgelegde documenten dienaangaande. Verzoeker meent dat de verwerende partij geen inhoudelijk onderzoek voert naar de overige materiële elementen, maar probeert voor te houden dat het niet gaat om andere materiële elementen en dat er een direct verband is tussen de ongeloofwaardigheid van de moord op F.K. en verzoekers lidmaatschap van een VDC, dat dit verband zo nauw zou zijn dat het beide elementen inwisselbaar maakt en de ongeloofwaardigheid van het ene element de ongeloofwaardigheid van het andere impliceert, dat dit niet zo is, dat de link met F.K. en verzoekers lidmaatschap van een

VDC twee onderscheiden elementen zijn die elk op zich staan en als dusdanig dienen beoordeeld te worden.

Verzoeker betoogt dat hij lid was van een VDC en dat uit objectieve informatie blijkt dat leden van VDC's vervolging vrezen in Pakistan en in verzoekers regio, dat er nog steeds veel onduidelijkheid is over wat VDC's zijn en hoe ze functioneren. Hij verwijst naar wat uiteengezet werd in het verzoekschrift tegen de ingetrokken beslissing en stelt dat uit een artikel van International The News van 9 november 2010 blijkt dat het VDC in Bara Bandai vier leden telt, maar dat in een artikel van The Economist van 2009 VDC's laskhars worden genoemd en privé-milities zijn en deze tot 2500 man kunnen tellen, dat in een ander artikel van 16 september 2014 de leden van VDC's peace volunteers worden genoemd en dat in een rapport van Amnesty International, de lashkar vermeld worden maar dat ook hier niets staat over de werkwijze van de VDC's. Verzoeker verwijst vervolgens naar en citeert uit een artikel van BBC News van 30 april 2010, een rapport van Critical Threats Project van 25 mei 2010 en een rapport van het Pakistaanse nieuwsagentschap Right Vision News van 14 mei 2010. Verzoeker meent dat de verwerende partij op grond van artikel 10 van de procedurerichtlijn de plicht heeft er voor te zorgen dat er nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld uit verschillende bronnen, zoals het EASO en de UNHCR, en relevante internationale mensenrechtenorganisaties, over de algemene situatie in de landen van oorsprong van verzoekers en dat het personeel dat de verzoeken behandelt en daarover beslist, over de informatie kan beschikken, dat in dit kader de verwerende partij echt wel onderzoek had moeten voeren naar de praktijken van VDC's zodat de geloofwaardigheid van zijn verklaringen in het licht daarvan kon beoordeeld worden. Hij vervolgt dat dit op zich moet onderzocht worden, wat wil zeggen dat de verwerende partij onderzoek moet voeren naar VDC's in Pakistan en op basis van die informatie en verzoekers verklaringen moet onderzoeken of het geloofwaardig is dat hij lid was van een VDC en om die reden alleen al vervolging vreest. Verzoeker wijst er op dat hij ook effectief aangaf dat hij vervolgd werd wegens zijn lidmaatschap, en dat F.K., van wie hij voorhoudt dat het zijn broer is, slachtoffer werd van die vervolging terwijl men net hem wou treffen, dat van dit verband, de link met de moord op F.K. de verwerende partij heeft aangetoond dat het ongeloofwaardig is, dat met betrekking tot de VDC's zelf echter geen enkel onderzoek werd gevoerd en dat met betrekking tot verzoekers lidmaatschap er ook geen bevredigend inhoudelijk onderzoek werd gevoerd. Hij wijst er op dat de verwerende partij zich enkel beroept op vaagheid in tijdsaanduidingen in zijn relaas met betrekking tot de VDC om het lidmaatschap op zich als ongeloofwaardig af te doen en dit terwijl hij zelf verklaart dat F.K. niet betrokken was bij de VDC. Verzoeker betoogt dat de verwerende partij aanvoert dat de documenten met betrekking tot de VDC die werden voorgelegd op zich vals zouden kunnen zijn, zonder aan te tonen dat dit zo is, en zonder aan te tonen dat er concrete redenen zijn om aan te nemen dat deze documenten vals zijn, dat er enkel verwezen wordt naar corruptie in Pakistan in het algemeen.

Betreffende de motieven van de verwerende partij dat zijn tijdsaanduidingen vaag zijn omdat hij eerst zou stellen dat hij vijf of zes maanden na de jirga van 5 december 2013 gestopt was met activiteiten voor de VDC, en dan een drietal maanden voor zijn vertrek uit Pakistan, en een paar weken na de tweede bedreiging, stelt verzoeker dat volgens bladzijde 6 en 7 van het laatste gehoorverslag hij talibancommandanten overdroeg aan de jirga van 5 december 2013, dat ongeveer twee maanden later, dus in de periode februari-maart 2014, hij bedreigd werd, dat ongeveer een maand later, dus in de periode maart-april 2014, hij een tweede bedreiging krijgt en hij stelt te stoppen met de VDC vijf of zes maand na de jirga, dus begin mei – juni 2014, een drietal maanden voor hij Pakistan verliet in september 2014, dat de drie tijdsaanduidingen voor het stopzetten van zijn activiteiten bij de VDC overeenstemmen. Verzoeker verduidelijkt dat vijf of zes maanden na de jirga van december de periode mei of juni 2014 is, een paar weken na de tweede bedreiging, dus mei 2014 en een drietal maanden voor zijn vertrek in september 2014, dus periode mei-juni 2014. Verzoeker meent dat de tijdsaanduiding niet exact is maar wel klopt ten opzichte van drie verschillende andere tijdsaanduidingen, dat de verwerende partij laat uitschijnen alsof zijn verklaringen elkaar op dit vlak tegenspreken en vijf of zes maanden na de jirga, een drietal maanden voor zijn vertrek en een paar weken na de tweede bedreiging tijdsaanduidingen zijn die elkaar uitsluiten terwijl dit wel degelijk correcte aanduidingen zijn. Verzoeker geeft aan dat hij in het gehoor van april 2015 over VDC verklaarde dat de VDC op zich frequent samenkomt, maar ook vergaderingen heeft met het leger, dat de samenkomsten van de VDC op zich plaats vonden in de moskee, dat in het gehoor van december 2014 hij de jirga vermeldt die plaatsvond waar hij de talibanleden overdroeg, dat deze jirga een vergadering met het leger lijkt geweest te zijn, dat als hij dan verklaart dat dit de enige vergadering was waaraan hij heeft deelgenomen het dan ook gelezen lijkt te worden als de enige vergadering met het leger waar hij aan deelgenomen heeft, en niet als de enige samenkomst van de VDC die hij heeft bijgewoond. Verzoeker meent dat indien dit onduidelijk was voor de verwerende partij, en hij dit niet kon weten, de verwerende partij hier dan duidelijkheid diende in aan te brengen door de expliciete vraag te stellen naar de samenkomsten van de

VDC op zich en de vergaderingen met het leger. Verzoeker verwijst naar zijn verklaringen tijdens het gehoor van december 2014 waar de vraag gesteld werd of in december 2013 de enige meeting was die hij volgde, waarop hij bevestigend antwoordde en verduidelijkte dat hij deze meeting regelde om te discussiëren over de verdachten en dat ze soms samenkwamen maar er verder geen meeting was, dat hieruit blijkt dat hij een verschil maakte tussen de meeting in 2013 en de andere samenkomsten. Hij is van mening dat het dan ook niet aanvaard kan worden dat zijn verklaringen op dit vlak tegenstrijdig zijn, dat indien de verwerende partij informatie te kort komt om inzicht te hebben in zijn verklaringen zij verduidelijking kan en dient te vragen, dat dat een van de functies is van het gehoor, zeker als er drie gehoren plaatsvinden. Verzoeker wijst er op dat hij in het gehoor van 2015 verklaarde dat hij veiligheidstaken had 'zoals de anderen' en als voorbeeld geeft het 's avonds bewaken van het dorp, patrouilleren en mensen motiveren als ze iets verdachts zagen, dat hij in het gehoor van 2014 verklaarde in verband met het doorgeven van de namen van de twee verdachten aan het leger, geen andere taken te hebben voor het VDC, dat het in verband met de activiteiten voor het leger is dat hij in 2014 verklaarde op de vraag of hij niets ander deed voor het VDC 'praktisch niets' te doen, dat 'praktisch niets' niet gelijk is aan niets maar aan weinig, dat hij direct daarna verklaarde een wapen te dragen voor het VDC, wat er toch op duidt dat hij patrouilleerde of beschermingstaken op zich nam. Opnieuw stelt verzoeker dat hoewel de verwerende partij geen onderzoek heeft gevoerd naar de VDC en hun functioneren, en hoewel de verwerende partij geen informatie over de VDC heeft toegevoegd aan het dossier, en hoewel dit een materieel element in het asielrelaas is dat centraal staat in zijn relaas, het derde gehoor niet werd gebruikt om extra vragen te stellen over het VDC en verzoekers activiteiten, hoewel duidelijk blijkt uit de beslissing dat het voor de verwerende partij nog niet helder was hoe dit precies in elkaar zat.

Betreffende het motief dat verzoeker met betrekking tot de eigenlijke problemen met de taliban minder consistente en vage verklaringen aflegt, waarbij wordt gewezen op het feit dat verzoeker eerst verklaarde voor het eerst bedreigd te zijn door de taliban de 2de of de 4de maand van 2014, om dan 'plots' te stellen dat hij al eerder bedreigd werd door de taliban toen hij voor de Rode Halve Maan werkte, stelt verzoeker dat de verwerende partij er aan voorbij gaat dat hij niet 'plots' verklaarde eerder te zijn bedreigd voor zijn werk bij de Rode halve Maan, maar dat hij dit consequent al verklaarde sinds zijn eerste gehoor in 2014 en daar altijd consistent over geweest is, dat ten tweede de verwerende partij ervan uit gaat dat voor verzoeker de bedreigingen vanwege zijn activiteiten bij de VDC gelijk gesteld worden aan deze die hij ondervond voor zijn vrijwilligerswerk bij de Rode Halve Maan, terwijl het over twee geheel onderscheiden periodes gaat, twee geheel onderscheiden contexten en ook niet over dezelfde taliban, dat de verwerende partij toch goed genoeg zou moeten weten dat de militanten in Swat vallei niet 'de' taliban zijn in de zin dat het leden zijn van een monolithische groep die één een ondeelbaar is.

Verzoeker verduidelijkt dat de bedreigingen die hij kreeg voor zijn werk bij de Rode Halve Maan een afgesloten hoofdstuk zijn en stopten eens hij zijn werk voor de Rode Halve Maan stopzette, maar bovenal dat hij reeds van in het begin verklaarde dit werk te hebben stopgezet omwille van de bedreigingen. Hij wijst er op dat de verwerende partij dit aanhaalt om te stellen dat het ongeloofwaardig is dat hij, indien hij al voor de Rode Halve Maan gewerkt heeft, vanwege dit werk bedreigd werd, dat de aanleiding hiervoor, of het motief, echter absoluut niet duidelijk is, dat de verwerende partij toch niet kan volhouden dat na de twee gehoren voor het laatste gehoor consequent te hebben ingeroepen dat hij vrijwilligerswerk deed voor de Rode Halve Maan en hiervan een kaart en informatie te hebben voorgelegd die klopt met wat terug te vinden is over deze informatie, en na te hebben uitgelegd dat hij dit werk deed omdat er voedsel diende bedeed te worden na de problemen in 2009 in de regio, en na te hebben uitgelegd dat dit humanitair werk niet werd geapprecieerd door militanten waarna hij bedreigd werd en het werk heeft opgegeven, het enkele feit dat verzoeker niet duidelijk maakte dat hij al vanwege dit werk voor de Rode Halve Maan eerder bedreigd werd, voor de dreigementen in verband met zijn activiteiten voor de VDC in 2013-2014, dit al het bovenstaande ongeloofwaardig maakt. Verzoeker meent dat een dergelijke lezing niet is onderbouwd, onhoudbaar is en neerkomt op causale kortsluiting. Verzoeker geeft aan dat hij van 2008 tot 2010 actief is geweest bij de Rode Halve Maan in Swat, dat het een internationaal gekende en betrouwbare organisatie is, dat hij hiervan het bewijs voorlegde met de contactgegevens en referentienummer, dat deze gegevens overeenstemmen met wat op internet terug te vinden is over het ICRC in Swat, dat deze organisatie bereikbaar is via mail, fax en telefoon maar de verwerende partij nagelaten heeft contact op te nemen om zijn vrijwilligerswerk te verifiëren, dat dit opmerkelijk is, dat zijn raadsman contact heeft genomen per mail met de Rode Halve Maan in Swat maar geen tegenbericht kreeg, dat een verzoek van de Belgische overheid waarschijnlijk meer effect zou hebben gehad gezien het toch om gevoelige informatie gaat. Verzoeker betoogt dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met zijn werk voor het ICRC dat ook zijn profiel gevoelig

beïnvloedt, dat hij niet alleen zei dat hij zijn werk voor de Rode Halve Maan moest staken omdat het als steun aan buitenlanders werd gezien maar ook dat talloze documenten er op wijzen dat NGO's en hun personeel in Swat gevaar lopen doelwit te worden van de Taliban, waarbij verzoeker verwijst naar en citeert uit een rapport van Amnesty International. Voort verwijst verzoeker naar een artikel van IRIN van 2009 waaruit blijkt dat de Taliban in Swat toen NGO's opriep uit Swat te vertrekken, dat deze informatie mee in rekening genomen diende te worden bij de beoordeling van zijn profiel en de gegrondheid van zijn vrees, dat het engagement voor het ICRC mede het engagement voor de VDC verklaart.

Vervolgens verwijst verzoeker naar internationaal gezaghebbende richtlijnen in verband met geloofwaardigheid, zoals het rapport van het UNHCR *"Beyond Proof. Credibility Assessment in EU Asylum Systems: Full Report"* van mei 2013. Verzoeker wijst er op dat een geloofwaardigheidsbeoordeling gebaseerd dient te zijn op materieel bewijs en er steun dient in te vinden, dat de geloofwaardigheid moet beoordeeld worden in het licht van de voorgelegde documenten, dat zonder deze documenten in rekening te nemen de geloofwaardigheidsbeoordeling neerkomt op speculatie, wat uiteraard dient vermeden te worden. Verzoeker meent dat we hier op een probleem stuiten daar hij documenten had aangebracht aangaande zijn lidmaatschap van het VDC, zijn activiteiten en zijn werk voor ICRC, dat de verwerende partij echter geen onderzoek voert naar die essentiële documenten maar verwijst naar een algemeen rapport over corruptie in Pakistan dat niets zegt over de categorie documenten die werden voorgelegd. Verzoeker verwijst naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) in het arrest Singh t. België, 2 oktober 2012, alsook naar arrest Mo.M. t. Frankrijk van 18 april 2013 en het arrest K.K. t. Frankrijk van 10 oktober 2013 betreffende authenticiteit van documenten. Vervolgens stelt verzoeker dat ook in het arrest M.A. t. Zwitserland het EHRM recent, op 18 november 2014, heeft geoordeeld dat er rekening dient gehouden te worden met de documenten die een asielzoeker voorlegt en er niet louter op basis van verklaringen mag worden beslist, dat de staat niet louter op basis van vermeende ongeloofwaardigheid van verklaringen kan beslissen doch specialisten dient aan te wenden om de voorgelegde documenten op authenticiteit te controleren, zelfs in geval kopies werden voorgelegd. Verzoeker meent dan ook dat de verwerende partij de essentiële elementen van zijn asielaanvraag niet aan een voldoende rigoureuze onderzoek heeft onderworpen en te licht over de voorgelegde documenten is heen gestapt. Hij wijst er op dat het UNHCR er op wijst dat de geloofwaardigheid betrekking heeft op essentiële zaken en niet op randinformatie of details, dat de geloofwaardigheidsbeoordeling niet elk element in isolatie dient te beschouwen maar deze elementen in relatie tot elkaar en alle andere beschikbare informatie dient te beschouwen. Hij vervolgt dat het UNHCR overgaat tot het in rekening nemen van de persoonlijke omstandigheden van een asielzoeker bij de beoordeling van zijn geloofwaardigheid en daarbij in herinnering brengt dat hoe een dossierbehandelaar geloofwaardigheid beoordeelt berust op aannames in verband met het functioneren van het menselijke geheugen, gedrag, waarden, attitudes en hoe men zich ten opzichte van risico gedraagt en hoe een oprecht relaas wordt gepresenteerd. Verzoeker stelt dat onderzoek uitwijst dat de inconsistenties waar de verwerende partij op wijst niet zo uitzonderlijk zijn, doch veeleer normaal, dat visueel en auditief geheugen niet worden onthouden als een exacte kopie maar heropgebouwd wordt op het moment dat er over verteld wordt. Verzoeker meldt dat het UNHCR er ook aan herinnert dat de herinnering van data, duur en hoe vaak iets gebeurde, altijd gok- en natte vingerwerk is, ook als het om erg betekenisvolle momenten gaat en benadrukt dat verhalen veranderen of variëren en dat dit niet wil zeggen dat de asielzoeker ongeloofwaardig is. Verzoeker stelt dat uit onderzoek blijkt dat eenieder die een ervaring tweemaal vertelt sowieso tegenstrijdigheden zal naar voren brengen omdat herinneringen reconstructies zijn die telkens door andere impulsen worden gevoed, bijvoorbeeld door vragen die anders gesteld worden, dat volgens psychologen inconsistent zijn onvermijdelijk is en een persoon hoogst consistent is indien hij slechts 20% afwijkt van zijn vorige verklaringen, dat het UNHCR nog eens benadrukt dat wetenschappelijk onderzoek uitwijst dat mensen zich zaken anders kunnen herinneren iedere keer ze die herinnering oproepen en dat ze sommige zaken letterlijk zullen herhalen, woord voor woord, en andere zaken zullen uitbreiden of toevoegen.

Ten slotte dient volgens verzoeker geargumenteed te worden dat hij als inwoner van de provincie Khyber-Pakhtunkwa subsidiaire bescherming zou moeten toegekend krijgen, dat de verwerende partij stelt dat de veiligheidssituatie in die provincie sinds 2014 opmerkelijk is gestegen (lees: gedaald), hoewel het eerste kwartaal van 2016 een stijging van het aantal burgerslachtoffers noteert. Verzoeker stelt dat de situatie in zijn regio hoogst volatiel is en de verwerende partij de plicht heeft de meest actuele inschatting te maken van de veiligheidssituatie ter plaatse, dat de COI Focus waarop de verwerende partij zich baseert dateert van 18 april 2016 en rekening houdt met de aanslagen tot maart 2016. Verzoeker wijst er op dat op het ogenblik dat de verwerende partij de bestreden beslissing neemt we alweer een kwartaal verder zijn en er, ondanks het feit dat 2016 weer een stuk gewelddadiger was in

de provincie, geen onderzoek werd gedaan naar de evolutie van de veiligheidssituatie in het tweede kwartaal van 2016. Verzoeker wijst er op dat het is dankzij sites als SATP, waar de verwerende partij vertrouwd mee is, mogelijk is elke dag een update te krijgen van de veiligheidssituatie in verzoekers provincie en een overzicht te krijgen van het aantal incidenten, dat hij als bijlage dan ook het overzicht voegt van 2016 tot aan de bestreden beslissing, dat het gaat om maar liefst dertien bladzijden met gewelddadige incidenten, dat de verwerende partij hiernaar verder onderzoek dient te voeren om zeker te zijn dat de situatie in verzoekers provincie stabiel genoeg is om de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren.

2.2. *In fine* van zijn verzoekschrift vraagt verzoeker in hoofddorde de bestreden beslissing te hervormen en hem te erkennen als vluchteling in de zin van de artikelen 48/3 en 48/5 van de vreemdelingenwet, zo de Raad zou oordelen dat hij niet in aanmerking komt voor het statuut van vluchteling, hem de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet toe te kennen en in ondergeschikte orde de bestreden beslissing te vernietigen zo de Raad oordeelt dat er bijkomend onderzoek nodig is om te kunnen oordelen over het statuut van vluchteling.

2.3. Bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker volgende stukken:

- International The New, 10 november 2010, Peace volunteers in Swat swing into action after threats
- The Economist, The Law in whose hands?, 1 oktober 2009
- The Newspaper, Three peace volunteers shot dead in Swat
- The Express Tribune, Killing spree: Village defence committee members shot dead, 28 oktober 2014
- UPI, Taliban target local militias called peace committees in Pakistan Swat Valley, 20 februari 2014
- Amnesty International, "As if Hell Fell on Me": The Human Rights Crisis in Northwest Pakistan
- BBC News, 30 april 2010, Militants disrupt peace in Swat valley
- Critical Threats Project (American Enterprise Institute for Public Policy Research), 25 mei 2010, Paradise Regained: Swat One Year On
- Right Vision News, 14 mei 2010, Pakistan: Fresh Taliban threats force Swat family to shift to Nowshera
- Amnesty International, The hands of Cruelty
- The Guardian, 10 maart 2010, Pakistan attack kills aid workers
- IRIN, Pakistan, "NGO's should leave Swat" – Insurgent leader, 22 maart 2009
- UNHCR, Beyond Proof, Credibility Assessment in EU Asylum Systems: Full Report, mei 2013
- SATP, Khyber Pakhtunkwa Timeline – 2016

2.4. Ter terechtzitting wordt gewezen op de aanvullende nota die de verwerende partij neergelegd heeft met als bijlage

- de EASO Country of Origin Information Report, Pakistan Security Situation van juli 2016

2.5. De Raad oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.6. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde

wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

Krachtens artikel 48/6 van de vreemdelingenwet wordt een asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund indien hij cumulatief een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven; alle relevante elementen waarover hij beschikt voorlegt en er een bevredigende verklaring is gegeven over het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn bevonden en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag; de asielzoeker zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend, of goede redenen kon aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; en wanneer er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.

De Commissaris-generaal of de Raad moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de asielzoeker op te vullen.

2.7. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, waarbij hij duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen. Een algemene en theoretische toelichting of het citeren van internationale bepalingen, nationale bepalingen en algemene beginselen in het verzoekschrift laat de Raad niet toe om vast te stellen dat verzoeker aanspraak kan maken op een status van internationale bescherming.

2.8. Vooreerst wenst de Raad te wijzen op verschillende belangrijke vaststellingen die de algehele geloofwaardigheid van verzoeker ernstig ondermijnen.

2.8.1. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelde terecht als volgt: *"Volgens uw verklaringen bent u uit Pakistan gevlucht omdat u bedreigd werd door de taliban en uw broer samen met een vriend in uw plaats door de taliban werden neergeschoten (zie gehoorverslag CGVS, d.d. 29/04/2015, p. 13 en gehoorverslag CGVS, d.d. 08/06/2016, p.5) . Als bewijsstukken voor deze gebeurtenis, die de onmiddellijke aanleiding voor uw vertrek uit Pakistan betekende, legde u een "FiR" (dat werd ingediend na het overlijden van uw broer), een overlijdensakte van uw broer, een geboorteakte van uw broer en krantenknipsels over dat incident neer. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd blijkt echter dat zowel de geboorteakte en de overlijdensakte van uw broer als het "FiR" dat werd ingediend na de moord op uw broer vals zijn. Na confrontatie met die informatie kon u enkel zeggen: "wat kan ik zeggen", zonder dat u enige verdere duiding gaf (zie gehoorverslag CGVS, d.d. 08/06/2016, p. 9). Hieruit volgt duidelijk dat u op intentionele wijze trachtte om de Belgische autoriteiten te misleiden door de problemen die de onmiddellijke aanleiding vormen voor uw vlucht uit Pakistan te staven met valse documenten. Door het voorleggen van deze valse documenten kan worden gesteld dat de kranten die verhalen over hetzelfde incident ook vals zijn ,temeer uit toegevoegde informatie blijkt dat ook kranten vervalst kunnen worden in Pakistan.*

De vaststelling dat u bewust de Belgische asielinstanties probeert te misleiden hypothekeert logischerwijze uw algemene geloofwaardigheid en het geloof in de authenticiteit van uw overige documenten."

De Raad stelt vast dat deze motieven betreffende de moord op verzoekers broer door de taliban en de motieven betreffende de valsheid van de documenten die ter ondersteuning van dit relaas werden voorgebracht, duidelijk blijken uit de stukken in het administratief dossier en dat deze motieven deugdelijk zijn. Deze motieven worden overigens door verzoeker niet betwist en worden door de Raad gehandhaafd.

2.8.2. Daarnaast verklaart verzoeker herhaaldelijk dat zijn dochter geboren is in 2012 (verklaring DVZ, vraag 16; gehoorverslag CGVS 12 december 2014, p. 3; gehoorverslag CGVS 29 april 2015, p. 6), om dan na confrontatie van een foto op het facebookprofiel van zijn broer, daterend van 2010, te stellen dat het zijn dochter betreft en dat zij op de getoonde foto 2,5 jaar oud is. Waar verzoeker verklaart dat de leeftijd werd minder gemaakt voor de diploma's (gehoorverslag CGVS 29 april 2015, p. 15), toont hij niet

aan waarom hij voor de Belgische asielinstanties de ware leeftijd van zijn dochter niet kon vermelden. Op de vraag waarom verzoeker niet van in het begin de waarheid vertelde over de leeftijd van zijn dochter, antwoordt verzoeker dat het zo in het certificaat stond en dat hij het niet precies wist en dat de mensen in het kamp zeiden dat hij het niet mocht zeggen (gehoorverslag CGVS 29 april 2015, p. 15). De Raad wijst er op dat van een kandidaat vluchteling redelijkerwijze mag verwacht worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van bij het begin in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees*, 205). Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat zij zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas.

2.8.3. Voorts verklaart verzoeker tijdens het gehoor van 12 december 2014 dat hij op 28 september 2014 Pakistan verliet, dat dit de eerste keer was, dat hij nooit in het buitenland is geweest, dat hij geen familie heeft in België of Europa (gehoorverslag CGVS 12 december 2014, p. 5-6). Ter gelegenheid van het gehoor van 29 april 2015 verklaart verzoeker dat niemand van zijn broers en zussen ooit naar het buitenland is geweest of er heeft verbleven (gehoorverslag CGVS 29 april 2015, p. 5). Op 8 juni 2016 verklaart verzoeker tijdens het gehoor dat het, bij zijn vlucht eind september 2014, de eerste keer was dat hij Pakistan verliet, doch antwoordt verzoeker uiteindelijk, als hem nog eens gevraagd wordt of hij Pakistan nooit verliet, dat hij niet naar een Europees land ging doch wel in 2006 naar Dubai ging voor één maand voor toerisme (gehoorverslag CGVS 8 juni 2016, p.3). Aldus heeft verzoeker meermaals verklaart nooit Pakistan te hebben verlaten voor zijn vlucht eind september 2014 om dan uiteindelijk toch aan te geven dat hij in 2006 naar Dubai reisde. Ook betreffende het nooit verlaten van Pakistan of het verblijven in het buitenland van de broers en zussen van verzoeker, blijkt dat verzoeker aanvankelijk de waarheid niet vertelde, doch pas na confrontatie met het facebookprofiel van zijn broer, waarbij verzoeker verklaart dat de persoon op de foto zijn broer betreft en waaruit blijkt dat zijn broer in het Verenigd Koninkrijk verblijft, stelt dat zijn broer in het Verenigd Koninkrijk woont en er een visum heeft (gehoorverslag CGVS 29 april 2015, p. 9). Verzoeker verklaart, naar aanleiding van de vraag waarom hij dit niet van het begin gezegd heeft, dat de mensen hem hebben misleid en hem hebben gezegd dat hij niet mocht zeggen dat zijn broer in het Verenigd Koninkrijk was (gehoorverslag CGVS 29 april 2015, p. 9). De Raad herhaalt dat van een kandidaat vluchteling redelijkerwijze mag verwacht worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van bij het begin in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten. Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat zij zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas.

2.8.4. Ten slotte merkt de Raad op dat verzoeker heel uiteenlopende verklaringen aflegt over de paspoorten die hij zou hebben gehad en betreffende de datum van aanvraag van die paspoorten alsook dat verzoeker initieel een visumaanvraag voor het Verenigd Koninkrijk verzweeg terwijl hem daar uitdrukkelijk werd naar gevraagd. Immers blijkt uit verzoekers verklaringen tijdens het eerste gehoor op het Commissariaat-generaal dat hij een internationaal paspoort had dat hij waarschijnlijk in 2009 had aangevraagd om reden dat iedereen dat deed en dat er geen visum op zijn paspoort was (gehoorverslag CGVS 12 december 2014, p. 10-11) en uit zijn verklaringen tijdens het tweede gehoor op het Commissariaat-generaal dat hij twee paspoorten heeft aangevraagd, één in 2008 en één in 2013, dat het paspoort in 2008 werd afgegeven om het nieuwe te bekomen, en dat hij nooit een visum heeft aangevraagd (gehoorverslag CGVS 29 april 2015, p. 7). Tijdens het derde gehoor op het Commissariaat-generaal op 8 juni 2016 verklaart verzoeker eerst dat hij met een visum naar Dubai reisde, dat hij een eerste paspoort aanvroeg in 2006 en een tweede in 2013, dat hij een visum aanvroeg voor een Europees land, lang geleden, voor het Verenigd Koninkrijk, dat hij het visum aanvroeg als student om de taal te leren, dat hij het visum niet verkreeg, dat hij misschien het visum aanvroeg in 2011, dat hij het visum aanvroeg met het paspoort van 2008 of 2009 (gehoorverslag CGVS 8 juni 2016, p. 3-4). Gevraagd hoeveel paspoorten verzoeker dan had gehad, antwoordt verzoeker '2, 2006 en tweede was 2008'. Wanneer de interviewer verzoeker er op wijst dat hij eerst zei dat zijn tweede paspoort dateerde van 2013 en hij dus drie paspoorten had gehad, antwoordt verzoeker dat hij twee paspoorten had, het lang geleden is en het eerste misschien in 2008 was. Dergelijke uiteenlopende

antwoorden zorgen ervoor dat verzoeker geen duidelijkheid schept omtrent de door hem aangevraagde paspoorten, waardoor verzoeker op verschillende ogenblikken, zoals ook blijkt uit het initieel verzwijgen van de aanvraag voor een visum voor het Verenigd Koninkrijk, tracht de waarheid over de door hem verkregen paspoorten, zijn reizen naar het buitenland en zijn pogingen om naar Europa te komen te verbergen.

2.8.5. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelde terecht als volgt: *“Tot slot kan er ook geen geloof worden gehecht aan uw reisweg. Zo weet u niet onder welke nationaliteit u reisde en hoe u de Schengenzone bent binnengekomen. U weet zelfs geen enkel Europees land te benoemen waar u bent doorgereisd. Rekening houdende met strenge controles die worden gehouden om de Schengen zone binnen te komen kan enigszins worden verwacht dat u toch wel zou voorbereid zijn omtrent uw paspoort en het doel van uw reis indien u aan dergelijke controle zou worden onderworpen..”* De Raad stelt vast dat deze motieven betreffende de reisweg, duidelijk blijken uit de stukken in het administratief dossier en dat deze motieven deugdelijk zijn. Deze motieven worden overigens door verzoeker niet betwist en worden door de Raad gehandhaafd.

2.8.6. Bovenstaande vaststellingen tonen aan dat verzoeker de waarheid niet vertelde of (initieel) zaken achterhield met betrekking tot zijn asielrelaas, de identiteit en verblijfsplaats van zijn familieleden, zijn verblijf in het buitenland voor zijn vlucht uit Pakistan in september 2014 en zijn pogingen om een visum voor het Verenigd Koninkrijk te bekomen alsook dat geen geloof kan worden gehecht aan de door hem geschetste reisweg.

2.9. Betreffende de door verzoeker verklaarde problemen met de taliban motiveert de commissaris-generaal terecht *“Bovenstaande vaststellingen worden nog versterkt door het feit dat u eerder vage en minder consistente verklaringen aflegde over uw problemen met de taliban. (...) Verder is het weinig geloofwaardig dat u na het krijgen van die bedreigingen door de taliban hooguit enkele weken op andere plaatsen in Pakistan zoals ondermeer Islamabad en Peshawar verbleef en nadien naar uw regio in Swat terugkeerde, juist de regio waar de taliban toegang had tot u. Uw verklaring daarvoor was dat uw familie informatie kreeg van het leger dat de situatie veiliger was waardoor u kon terugkeren. Overwegende dat het leger u vertelde dat u na uw tweede bedreiging op een ‘target list’ van de taliban stond is het onbegrijpelijk dat uw familie u na een tweetal weken zou aansporen om terug te keren. Waarom de situatie na een tweetal weken terug veilig was kon u niet toelichten, terwijl redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw familie zich over de veiligheidssituatie zou hebben ingelicht alvorens u aan te sporen om naar uw thuisregio terug te keren (zie gehoorverslag CGVS, d.d. 08/06/2016 p. 7). Bovendien verklaarde u ook dat u na uw tweede bedreiging overwegend thuis bleef omdat de situatie gevaarlijk was, wat moeilijk valt te rijmen met het feit dat uw familie u aanraadde om terug naar huis te komen (zie gehoorverslag CGVS, p. 7).”*

De Raad stelt vast dat deze motieven, duidelijk blijken uit de stukken in het administratief dossier en dat deze motieven deugdelijk zijn. Deze motieven worden overigens door verzoeker niet betwist en worden door de Raad gehandhaafd.

2.10. De Raad stelt vast dat verzoeker ook vage en incoherente verklaringen aflegt over het ogenblik van de jirga en de omstandigheden waarbij de verdachten werden aangeduid. Zo verklaart verzoeker tijdens het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken dat de VDC een vergadering had, georganiseerd door het leger, dat hij tijdens die vergadering twee verdachte mannen zag, dat hij tegen de mensen van het leger zei dat hij twijfel had over die twee mannen, dat als de vergadering gedaan was, de mensen van het leger de twee mannen hebben gearresteerd (vragenlijst DVZ, vraag nr. 5). Tijdens het eerste gehoor op het Commissariaat-generaal op 12 december 2014 verklaart verzoeker dat hij voor zijn laatste activiteit voor de VDC informatie gaf in januari 2014, dat er een laatste meeting was in december 2013 toen alle leden van verschillende dorpen samen kwamen (gehoorverslag CGVS 12 december 2014, p. 8), dat er een meeting was in 2013, dat hij dacht dat er twee verdachten waren en er een jirga was en hij het leger informeerde daarover, dat na de jirga het leger de verdachten aanhield, dat de jirga plaatsvond in januari 2014 en de meeting eind december 2013 (gehoorverslag CGVS 12 december 2014, p. 14), dat het in januari 2014 de enige keer was dat hij informatie gaf aan het leger en dat in december 2013 de enige meeting was die hij volgde, dat hij die meeting regelde om te discussiëren over de verdachten (gehoorverslag CGVS 12 december 2014, p. 16). Tijdens het tweede gehoor op het Commissariaat-generaal op 29 april 2015 verduidelijkt verzoeker dat er één grote meeting was waar ze de verdachten hadden aangeduid (gehoorverslag CGVS 29 april 2015, p. 15). Naar aanleiding van het derde gehoor op het Commissariaat-generaal van 8 juni 2016 verklaart verzoeker dat hij twee commandanten van de taliban overdroeg in een jirga van 5 december 2013, dat hij in de jirga zei dat zij

onbekenden waren en hij twijfels had, dat wanneer de jirga gedaan was, hij zag dat ze gewapend waren en commandanten van de taliban (gehoorverslag CGVS 8 juni 2016, p. 6). Verzoeker verklaart enerzijds dat er op 5 december 2013 een jirga plaatsvond, waar hij verdachten zag en het leger informeerde over de twijfels die hij had over deze mannen, dat hij hun wapens zag en hen overdroeg aan het leger waarna ze gearresteerd werden terwijl verzoeker anderzijds voorhoudt dat hij dacht dat er op de meeting in december 2013 twee verdachten waren en het leger daarover informeerde, dat hij de informatie gaf in januari 2014 en een jirga plaatsvond in januari 2014, dat januari 2014 de enige keer was dat hij informatie gaf aan het leger. Deze twee versies zijn inconsistent. Voorts is de verklaring dat hij de meeting in december 2013 regelde om te discussiëren over de twee verdachten, waarbij dient opgemerkt te worden dat verzoeker verklaarde dat de meeting in december 2013 de enige meeting was die hij volgde, niet consistent, noch met de eerste versie van de feiten, noch met de tweede versie van de feiten, daar een dergelijke verklaring impliceert dat verzoeker reeds voor de vergadering twee personen verdacht, gezien hij daarover een meeting regelde, een scenario dat noch in de eerste versie, noch in de tweede versie naar voren komt, daar in beide versies de verdachten gezien werden op de vergadering in december 2013. Gelet op de grote inconsistenties in het relaas van verzoeker betreffende de omstandigheden waarin hij verdachten van de taliban aangaf aan het leger, kan aan dit onderdeel van het relaas geen geloof gehecht worden.

2.11. Gezien geen geloof kan gehecht worden aan het asielrelaas van verzoeker waarbij hij naar aanleiding van het aangeven van talibanleden aan het leger als lid van een VDC bedreigd werd door de taliban, zoals blijkt uit punt 2.9., noch geloof kan gehecht worden aan het asielrelaas van verzoeker waarbij zijn broer werd doodgeschoten door de taliban die eigenlijk op zoek was naar verzoeker, zoals blijkt uit punt 2.8.1., noch geloof kan gehecht worden aan de omstandigheden waarin hij als lid van het VDC verdachten aangaf aan de taliban, zoals blijkt uit punt 1.10., maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij, naar aanleiding van gebeurtenissen die hem persoonlijk troffen, vervolging vreest naar aanleiding van een lidmaatschap van de VDC.

Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat hij lid was van een VDC en dat uit objectieve informatie blijkt dat leden van VDC's vervolging vrezen in Pakistan en in zijn regio, dat de verwerende partij onderzoek moet doen naar VDC's in Pakistan en op basis van informatie en zijn verklaringen moet onderzoeken of het geloofwaardig is dat verzoeker lid was van een VDC en om die reden alleen al vervolging vreest. Verzoeker verwijst naar informatie van april-mei 2010 waaruit blijkt dat leden van de VDC vermoord werden door de taliban. Verzoeker meent aldus dat zijn profiel op zich als lid van een VDC volstaat om zijn vrees voor vervolging aan te tonen gelet op de objectieve informatie die hij bijvoegt. Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoeker onder meer verwijst naar informatie daterend van 2010 waarbij enkele leden van VDC's vermoord werden in de regio van verzoeker. Daarbij dient opgemerkt te worden dat hoewel verschillende leden van VDC's vermoord werden door de taliban in 2010, zoals blijkt uit de door verzoeker geciteerde bronnen, verzoeker pas in september 2014 Pakistan verliet. Verzoeker maakt aldus geenszins aannemelijk dat hij louter omwille van zijn beweerd lidmaatschap van het VDC zijn regio en Pakistan verliet uit vrees voor vervolging, daar de door hem geciteerde moorden op VDC-leden reeds dateren van 2010 en verzoeker nog jaren lang lid bleef van de VDC (verklaring DVZ, vraag nr. 12) en pas in september 2014 Pakistan verliet.

Voorts dient de Raad vast te stellen dat verzoeker geenszins heeft kunnen aannemelijk maken ooit lid te zijn geweest van het VDC in zijn regio in Pakistan. Gelet op het feit dat verzoeker geen concrete vervolgingsdaden aannemelijk heeft gemaakt en geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers relaas waarbij hij stelt dat hij twee talibanleden overgedragen heeft aan het leger, zou verzoeker aldus Pakistan hebben verlaten omwille van het feit dat hij lid is van de VDC en er doelgerichte aanvallen zijn op leden van de VDC door de taliban. In dat geval is de onmiddellijke vluchtaanleiding van verzoeker zijn lidmaatschap van het VDC.

De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Gelet op het feit dat in de voormelde hypothese de directe aanleiding tot verzoekers vlucht uit Pakistan in september 2014 zijn lidmaatschap van het VDC vormt, kan redelijkerwijze verwacht worden van verzoeker die 6 jaar lager en 6 jaar middelbaar onderwijs volgde en vier jaar lid was van het VDC (verklaring DVZ, vragen nrs. 11 en 12), dat hij gedetailleerde en coherente verklaringen kan afleggen betreffende zijn activiteiten voor het

VDC en betreffende het stopzetten van zijn activiteiten voor het VDC. Verzoeker slaagt hier geenszins in.

Verzoeker legt vage en op sommige vlakken inconsistente verklaringen af over het ogenblik waarop zijn activiteiten voor het VDC stopten. Zo verklaart verzoeker dat hij sinds ongeveer 2010 lid was van het VDC en dit tot op vandaag, dat zijn laatste activiteit van de VDC waarbij hij aanwezig was, het geven van informatie was in januari 2014 (gehoorverslag CGVS 12 december 2014, p. 8), waarna hij tijdens het derde gehoor op het Commissariaat-generaal op 29 april 2015 verklaart dat hij vijf à zes maanden na de jirga aangaf dat hij niet meer zou werken voor de VDC. Gevraagd naar meer een precisering, stelt verzoeker het niet te weten. Gevraagd hoelang hij gestopt was voor hij Pakistan verliet, verklaart verzoeker drie maanden, doch niet meer precies te weten wanneer, dat hij dit vertelde een paar weken na de tweede bedreiging (gehoorverslag CGVS 8 juni 2016, p. 7). Verzoeker verklaart voorts dat hij dit meldde aan het leger, doch niet meer te weten wanneer (gehoorverslag CGVS 8 juni 2016, p. 8). Verzoekers verklaringen over wanneer hij aan het VDC meedeelde dat hij niet meer voor hen zou werken zijn eerder vaag en inconsistent met zijn verklaring tijdens het eerste gehoor dat hij tot op vandaag lid is van het VDC. Dergelijke vage en incoherente verklaringen doen twijfelen over het lidmaatschap van verzoeker bij een VDC in Pakistan. Verzoeker houdt voor dat de drie tijdsaanduidingen (vijf à zes maanden na de jirga, drie maanden voor vertrek uit Pakistan en enkele weken na de tweede bedreiging door de taliban) overeenstemmen, dat ze niet exact zijn maar wel kloppen ten opzichte van drie verschillende andere tijdsaanduidingen. De Raad wijst er op dat de ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen.

Voorts slaagt verzoeker er ook geenszins in om een coherente en gedetailleerde beschrijving te geven van zijn taken/activiteiten bij de VDC. Vooreerst verklaart verzoeker dat de VDC informatie geeft aan het leger over de taliban, als ze terugkeren naar het dorp, dat zijn taken dezelfde waren en ze verdachten moesten aanbrengen (gehoorverslag CGVS 12 december 2014, p. 8) en verder verklaart verzoeker, naar aanleiding van de vraag welke acties hij ondernam voor de VDC, dat hij informatie gaf aan het leger over die twee verdachten, en naar aanleiding van de daaropvolgende vraag of hij niets anders deed voor het VDC, dat hij praktisch niets deed voor het VDC omdat de mensen bang zijn (gehoorverslag CGVS 12 december 2014, p. 14). Gevraagd of het VDC niets meer doet dan personen overdragen aan het leger antwoordt verzoeker *“Nee, enkel informatie overdragen”* (gehoorverslag CGVS 12 december 2014, p. 15). Tijdens het tweede gehoor op het Commissariaat-generaal verklaart verzoeker, naar aanleiding van de vraag welke concrete taken hij had voor de VDC, dat het werd opgericht voor de veiligheid en dat hij veiligheidstaken had zoals anderen, gevraagd naar voorbeelden, verklaart verzoeker dat ze tijdens de avond het dorp moesten bewaken, dat ze gesteund werden door het leger en meegingen op patrouille, dat ze mensen moesten motiveren hen of het leger te informeren als ze iets verdachts zagen (gehoorverslag CGVS 29 april 2015, p. 11). Gevraagd wat werd besproken op de bijeenkomsten, antwoordt verzoeker *“Om incidenten te vermijden, die meetings waren om ons zelf te beschermen en de regio”* (gehoorverslag CGVS 29 april 2015, p. 11). De Raad herhaalt dat gelet op het feit dat, gelet op de ongeloofwaardigheid van de aangegeven vervolgingsfeiten en de ongeloofwaardigheid betreffende het door verzoeker aangeven aan het leger van twee talibanverdachten, de directe aanleiding tot verzoekers vlucht uit Pakistan in september 2014 zijn lidmaatschap van het VDC vormt, redelijkerwijze kan verwacht worden van verzoeker die 6 jaar lager en 6 jaar middelbaar onderwijs volgde en vier jaar lid was van het VDC (verklaring DVZ, vragen nrs. 11 en 12), dat hij gedetailleerde en coherente verklaringen kan afleggen betreffende zijn activiteiten voor het VDC. Gelet op verzoekers vage verklaringen hieromtrent, alsmede gelet op zijn vage en incoherente verklaringen betreffende het niet meer werken voor de VDC, kan aan verzoekers lidmaatschap van het VDC geen geloof gehecht worden.

Waar verzoeker van mening is dat het derde gehoor niet werd gebruikt om extra vragen te stellen over het VDC en zijn activiteiten hoewel het duidelijk blijkt dat het voor de verwerende partij nog niet helder was hoe dit precies in elkaar zat, wijst de Raad erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel rust op de kandidaat-vluchteling zelf en dat het de taak is van de asielzoeker om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken. Het is de taak van de asielinstanties om in het licht van de verklaringen van de betrokkene en van de concrete omstandigheden van de zaak te onderzoeken of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het

vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat de betrokkene een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De Raad benadrukt nogmaals dat de bewijslast in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De commissaris-generaal of de Raad moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de asielzoeker op te vullen. De samenwerkingsplicht vervat in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU doet geen afbreuk aan de verplichting van de asielzoeker om de relevante gegevens noodzakelijk voor de beoordeling van de gegrondheid van zijn asielaanvraag spontaan en zo spoedig mogelijk te verstrekken.

Daarenboven wijst de Raad er op dat tijdens de drie gehoren verzoeker meermaals werd bevraagd over de activiteiten van de VDC en zijn concrete activiteiten binnen de VDC. Zo werd tijdens het eerste gehoor gevraagd *“Wat deed de VDC zoal”*, *“Wat waren uw concrete taken binnen de VDC”* en *“Doet een VDC nog andere dingen dan informatie aangeven”* (gehoorverslag CGVS 12 december 2014, p. 8), alsook *“Welke acties ondernam u voor de VDC”* en *“Deed u niets anders voor de VDC”* (gehoorverslag CGVS 12 december 2014, p. 14), en *“Een VDC doet niets meer dan personen aan het leger overdragen”* (gehoorverslag CGVS 12 december 2014, p. 15) en tijdens het tweede gehoor *“Welke concrete taken had u voor de VDC”*, *“Kan u voorbeelden geven van uw taken”* en *“Had u andere taken”* alsook *“Wat wordt allemaal besproken op een bijeenkomst”* (gehoorverslag CGVS 29 april 2015, p. 11). Verzoeker kan aldus bezwaarlijk voorhouden dat tijdens het derde gehoor nogmaals moest gepeild worden naar de activiteiten van het VDC en verzoekers activiteiten bij het VDC.

Ook met het citeren van verschillende paragrafen uit het UNHCR rapport *“Beyond Proof, Credibility Assessment in EU Asylum Systems: Full Report”* van mei 2013, weerlegt verzoeker de bovenstaande vaststellingen niet. Vooreerst, indien men beweert het land van herkomst te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging omdat men deel uitmaakte/lid was van een VDC, hebben vragen omtrent de activiteiten die men uitvoerde voor het VDC en het stopzetten van die activiteiten wel degelijk betrekking op essentiële zaken van het relaas. Voorts toont verzoeker niet aan welke persoonlijke omstandigheden in rekening dienen te worden genomen, die kunnen leiden tot een andere beoordeling van verzoekers verklaringen. Ook toont verzoeker niet aan dat geen realistische verwachtingen ten grondslag liggen aan de vaststellingen met betrekking tot de ongeloofwaardigheid van verzoeker. Bovendien wordt in de gedane vaststellingen niet alleen gewezen op het incoherente karakter van verzoekers verklaringen doch ook op het feit dat zijn verklaringen omtrent het tijdstip van het stopzetten van de activiteiten voor het VDC en omtrent de activiteiten van het VDC, dermate vaag zijn. De Raad herhaalt dat in de hypothese dat de directe aanleiding tot verzoekers vlucht uit Pakistan in september 2014 zijn lidmaatschap van het VDC is, redelijkerwijze kan verwacht worden van verzoeker die 6 jaar lager en 6 jaar middelbaar onderwijs volgde en vier jaar lid was van het VDC, dat hij gedetailleerde en coherente verklaringen kan afleggen betreffende zijn activiteiten voor het VDC. Gelet op verzoekers vage verklaringen hieromtrent, alsmede gelet op zijn vage en incoherente verklaringen betreffende het niet meer werken voor de VDC, kan aan verzoekers lidmaatschap van het VDC geen geloof gehecht worden.

In casu kan dan worden vastgesteld dat de door verzoeker afgelegde verklaringen dermate incoherent, vaag en inconsistent zijn dat zij de geloofwaardigheid van zijn relaas als zou hij van 2010 tot 2014 lid zijn geweest van het VDC volledig ondermijnen.

Waar verzoeker ter gelegenheid van zijn asielaanvraag documenten voorlegt die zijn lidmaatschap van het VDC dienen te ondersteunen, wijst de Raad er op dat documenten slechts over een ondersteunende bewijswaarde beschikken, namelijk in die mate dat zij vergezeld worden door geloofwaardige verklaringen die, zoals blijkt uit wat voorafgaat, niet voorhanden zijn. Bovendien blijkt uit informatie aanwezig in het administratief dossier dat het zeer gemakkelijk is om in Pakistan valse documenten te verkrijgen.

Verzoeker betoogt dat de geloofwaardigheidsbeoordeling gebaseerd moet zijn op materieel bewijs en er steun in vinden, dat de geloofwaardigheid moet beoordeeld worden in het licht van de voorgelegde documenten, dat zonder deze documenten in rekening te brengen de geloofwaardigheidsbeoordeling neerkomt op speculatie wat uiteraard dient vermeden te worden. Verzoeker meent dat we hier op een probleem stuiten daar hij documenten had aangebracht aangaande zijn lidmaatschap van het VDC, zijn activiteiten en zijn werk voor ICRC, dat de verwerende partij echter geen onderzoek voert naar die essentiële documenten maar verwijst naar een algemeen rapport over corruptie in Pakistan dat niets

zegt over de categorie documenten die werden voorgelegd. Verzoeker verwijst naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) in het arrest Singh t. België, 2 oktober 2012, alsook naar arrest Mo.M. t. Frankrijk van 18 april 2013 en het arrest K.K. t. Frankrijk van 10 oktober 2013 betreffende authenticiteit van documenten. Vervolgens stelt verzoeker dat ook in het arrest M.A. t. Zwitserland het EHRM recent, op 18 november 2014, heeft geoordeeld dat er rekening dient gehouden te worden met de documenten die een asielzoeker voorlegt en er niet louter op basis van verklaringen mag worden beslist, dat de staat niet louter op basis van vermeende ongeloofwaardigheid van verklaringen kan beslissen doch specialisten dient aan te wenden om de voorgelegde documenten op authenticiteit te controleren, zelfs in geval kopies werden voorgelegd. Verzoeker meent dan ook dat de verwerende partij de essentiële elementen van zijn asielaanvraag niet aan een voldoende rigoureuze onderzoek heeft onderworpen en te licht over de voorgelegde documenten is heen gestapt.

De Raad wijst er op dat ongeloofwaardige verklaringen niet zonder meer geloofwaardig worden door het neerleggen van documenten, gelet op het feit dat documenten enkel een ondersteunende werking hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een coherent en consistent relaas kracht bij te zetten. Voorts wijst de Raad er op dat het niet zo is dat de voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De Raad wijst erop dat de commissaris-generaal of de Raad niet moet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de asielzoeker op te vullen. De Raad benadrukt dat de commissaris-generaal een zeer ruime appreciatiebevoegdheid bezit aangaande de bewijswaarde van de aan hem voorgelegde documenten. Ook om andere redenen dan hun eventuele valsheid kan hij aan deze stukken iedere bewijswaarde ontzeggen (RvS 4 maart 2008, nr. 180.410; RvV 25 juni 2008, nr. 13.077; RvV 20 oktober 2009, nr. 32 872). De commissaris-generaal, en bijgevolg ook de Raad, kan aan de aangebrachte stukken bewijswaarde weigeren wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden. Immers het beoordelen van de authenticiteit van neergelegde documenten is niet eenduidig verbonden aan de bewijswaarde van de feiten uit het asielrelaas die de asielzoeker wenst te onderbouwen. De commissaris-generaal en de Raad kunnen daarenboven de aangebrachte stukken bewijswaarde weigeren wanneer deze naar hun oordeel onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden. Bovendien is een document slechts één element in het asielrelaas en hangt de bewijswaarde af van de verklaringen van de asielzoeker én van andere objectieve criteria.

Waar verzoeker verwijst naar het arrest Singh van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, stelt de Raad vast dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij zich in een vergelijkbare situatie bevindt als de personen die het voorwerp uitmaakten van voornoemd arrest. In voornoemd arrest wordt erop gewezen dat de nationale asielinstanties, wanneer er twijfels bestaan omtrent de voorgehouden nationaliteit en verblijfplaatsen van een asielzoeker en deze asielzoeker vervolgens documenten aanbrengt die deze twijfels zouden kunnen wegnemen, de plicht hebben deze documenten te onderzoeken om zo meer zekerheid te verkrijgen over het al dan niet bestaan van een risico blootgesteld te worden aan een in artikel 3 van het EVRM verboden handeling voor betrokkenen in hun land van herkomst. Uit het arrest Singh kan echter niet afgeleid worden dat in het kader van een asielaanvraag elk document op zijn authenticiteit dient onderzocht te worden. Het arrest Singh betrof een betwisting over de nationaliteit van de verzoekers en het document ging uit van een ambtenaar van UNHCR daar waar verzoekers asielaanvraag niet werd afgewezen omwille van twijfels omtrent diens voorgehouden nationaliteit en verblijfplaats doch wel omdat de door hem aangevoerde vervolgingsfeiten ongeloofwaardig werden bevonden.

Waar verzoeker verwijst naar het arrest Mo.M. t. Frankrijk van 18 april 2013 en onderlijnt dat het indienen van een asielaanvraag onder een valse identiteit, hoewel dit gedrag betwistbaar is, geen invloed kan hebben op de bewijswaarde van de aangeleverde documenten tijdens de eerste asielaanvraag, wijst de Raad er op dat de documenten niet weerhouden worden als een bewijs van zijn lidmaatschap voor het VDC daar zijn verklaringen over de VDC ongeloofwaardig zijn en valse documenten gemakkelijk kunnen verkregen worden in Pakistan, doch niet omdat hij valse verklaringen heeft afgelegd over zijn identiteit. Hierbij wenst de Raad nog op te merken dat het feit dat ongeloofwaardige verklaringen niet zonder meer geloofwaardig worden door het neerleggen van documenten, gelet op het feit dat documenten enkel een ondersteunende werking hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een coherent en consistent relaas kracht bij te zetten en het feit dat valse documenten gemakkelijk verkregen kunnen worden in Pakistan alsook het feit dat verzoeker zich reeds bediend heeft van valse stukken ter ondersteuning van zijn asielrelaas, er voor zorgen dat er geen objectieve bewijswaarde wordt toegekend aan de stukken die het lidmaatschap van

verzoeker voor het VDC moeten aantonen. Voorts wijst de Raad er nog op dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij zich in een vergelijkbare situatie bevindt als de personen die het voorwerp uitmaakten van voornoemd arrest.

Waar verzoeker verwijst naar het arrest K.K. t. Frankrijk van 10 oktober 2013, wijst de Raad er op dat uit de door verzoeker geciteerde paragraaf blijkt dat het Hof van oordeel is dat de door verzoeker aangebrachte elementen, zowel zijn relaas als zijn bewijsdocumenten, verworpen werden door de autoriteiten op grond van verkorte motieven, dat het Hof geen afdoende elementen vindt in de motiveringen van de nationale instanties om het relaas te verwerpen, dat bovendien geen elementen worden voorgelegd die de authenticiteit van de documenten manifest in twijfel trekt. Het Hof oordeelt dat de autoriteiten geen pertinente informatie heeft aangebracht die afdoende redenen geven om te twifelen aan de waarachtigheid van de verklaringen van de verzoeker en, aldus dat er geen enkele reden bestaat om te twifelen aan de geloofwaardigheid van de verzoeker. Verzoeker kan bezwaarlijk verwijzen naar voorgaand arrest nu uit het reeds voorleggen van valse documenten en het verzwijgen van verschillende elementen met betrekking tot de identiteit en verblijfplaats van zijn familieleden en met betrekking tot zijn eerder verblijf in het buitenland en zijn poging om een visum te bekomen voor het Verenigd Koninkrijk, wel degelijk redenen blijken om te twifelen aan verzoekers geloofwaardigheid in het algemeen en uit de omstandige uiteenzetting in onderhavig arrest duidelijk, en op omstandige wijze, de redenen blijken waarom geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers asielrelaas. Voorts wijst de Raad er ook hier op dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij zich in een vergelijkbare situatie bevindt als de personen die het voorwerp uitmaakten van voornoemd arrest.

Betreffende de verwijzing van verzoeker naar paragrafen uit het arrest M.A. t. Zwitserland van 18 november 2014, laat verzoeker ook hier na aan te tonen dat hij zich in een vergelijkbare situatie bevindt als de personen die het voorwerp uitmaakten van voornoemd arrest. Bovendien is verzoekers verwijzing niet dienstig daar in de door verzoeker geciteerde paragrafen er op gewezen wordt dat de autoriteiten aangaven dat ze geloofden dat de bewijsstukken vals waren daar het relaas niet geloofwaardig was en het Hof deze visie, dat de inconsistenties van die aard waren dat ze er toe konden leiden dat de neergelegde documenten konden genegeerd worden, niet deelt. Hieruit blijkt aldus niet dat als het relaas ongeloofwaardig wordt bevonden op grond van goed onderbouwde, terechte motieven, zoals *in casu*, de documenten verder dienen geverifieerd te worden op hun waarachtigheid.

Verzoeker maakt aldus met haar verwijzing naar rechtspraak van het EHRM niet aannemelijk dat te licht over de voorgelegde documenten wordt gestapt.

Gelet op het feit dat geen geloof kan gehecht worden aan verzoekers lidmaatschap van een VDC van 2010 tot 2014 in Pakistan, dienen de antwoorden van verzoeker over de VDC ook niet getoetst te worden aan de informatie over de VDC's en hun functioneren.

2.12. Betreffende de door verzoeker verklaarde problemen met het leger motiveert de commissaris-generaal terecht "Verder stelde u ook dat u problemen kende met het leger omdat het leger aan u begon te twifelen toen u niet meer voor de 'VDC' wenste te werken. Hierover dient vooreerst te worden opgemerkt dat daar er maar weinig geloof aan uw bewering voor de "VDC" actief geweest te zijn, gehecht kan worden, uw bewering dat u door het stoppen met uw activiteiten voor de "VDC" problemen zou gekregen hebben met het leger, ongeloofwaardig is. Voorts is het eigenaardig dat het leger na de tweede bedreiging u enerzijds aanraade om voorzichtig te zijn en u zo weinig mogelijk op publieke plaatsen te begeven, wat impliceert dat u uw taken zoals het bewaken van het dorp niet meer zou kunnen uitvoeren (zie gehoorverslag CGVS d.d. 08/06/2016, p. 7) en dat het leger anderzijds problemen begon te maken omdat u uw functie bij de 'VDC' wilde stopzetten. Waarom het leger aan u begon te twifelen is ook niet duidelijk. U beweerde dat dit kwam omdat de personen die u had aangegeven al langer in de regio woonden, waardoor u hen volgens het leger al veel eerder had kunnen aangeven (zie gehoorverslag CGVS, d.d. 08/06/2016, p. 6). Dit staat in schril contrast met uw verklaringen voor de jirga dat die personen door u verdacht werden juist omdat zij voor u onbekenden waren (zie gehoorverslag CGVS, d.d. 08/06/2016, p. 6). Hoe dan ook het is ongeloofwaardig dat het leger aan u zou twifelen terwijl zij op de hoogte zijn dat u op de 'target list' van de taliban staat en u ook daadwerkelijk twee leden van de taliban aan het leger heeft overgedragen. "

De Raad stelt vast dat deze motieven duidelijk blijken uit de stukken in het administratief dossier en dat deze motieven deugdelijk zijn. Deze motieven worden overigens door verzoeker niet betwist en worden door de Raad gehandhaafd.

2.13. Betreffende verzoekers verklaringen in zijn verzoekschrift dat zijn werk voor het ICRC (lees: Rode Halve Maan) zijn profiel gevoelig beïnvloedt, dat hij zijn werk voor de Rode Halve Maan moest staken omdat het als steun aan buitenlanders werd gezien en dat talloze documenten er op wijzen dat NGO's en hun personeel in Swat gevaar lopen doelwit te worden van de taliban, wijst de Raad er op dat verzoeker verklaart van 2008 tot 2010 actief te zijn geweest in Swat voor de Rode Halve Maan, dat hij vanwege dit werk bedreigd werd door de taliban doch dat deze bedreigingen stopten eens hij zijn werk voor de Rode Halve Maan stopzette (gehoorverslag CGVS 8 juni 2016, p. 5, verzoekschrift). De Raad wijst er op dat verzoeker geenszins aannemelijk maakt dat hij heden vervolging dient te vrezen omwille van zijn werk voor de Rode Halve Maan in 2008-2010, gelet op het feit dat verzoeker bedreigingen ontving doch dat deze bedreigingen niet meer verder werden gezet toen hij zijn activiteiten voor de Rode Halve Maan in 2010 stopzette en gelet op het feit dat verzoeker nog jaren ongestoord verder kon leven in Swat zonder bedreigingen te krijgen omwille van zijn werk voor de Rode Halve Maan. Verzoeker toont geenszins aan waarom hij heden omwille van zijn werk voor de Rode Halve Maan van 2008 tot 2010 vervolging zou dienen te vrezen. Uit de door verzoeker geciteerde informatie blijkt ook niet dat voormalige medewerkers die jaren geleden stopten met het vrijwilligerswerk voor NGO's vervolging dienen te vrezen.

Gelet op voorgaande vaststellingen is de vraag of verzoeker al dan niet gewerkt heeft voor de Rode Halve Maan van 2008 tot 2010, en zodoende de vraag naar de waarachtigheid van de voorgelegde bewijzen hieromtrent, irrelevant, nu verzoeker niet aantoon, noch aannemelijk maakt dat hij, indien hij al gewerkt zou hebben voor de Rode Halve Maan van 2008-2010, om die reden een gegronde vrees voor vervolging zou hebben in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.14. De bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas. De door verzoeker tijdens zijn asielprocedure neergelegde documenten kunnen deze bevindingen niet in positieve zin wijzigen. De documenten ter ondersteuning van verzoekers asielrelaas, namelijk de moord op zijn broer, zijn lidmaatschap bij de VDC en zijn werk voor de Rode Halve Maan, werden reeds besproken bij de beoordeling van het asielrelaas. Voorts wijst de Raad er op, betreffende het voorleggen van identiteitsdocumenten door verzoeker, dat de identiteit van verzoeker niet wordt betwist, dat aanvaard wordt dat verzoeker enige tijd als IDP geregistreerd stond en dat ook zijn identiteit, huwelijkse staat en andere identiteitsgegevens niet in twijfel worden getrokken.

2.15. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld te worden dat verzoekers asielrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.16. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Hij toont niet aan dat hij op deze basis in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM dient te worden opgemerkt dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 van het EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus werd getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>).

2.17. De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing waarbij de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet wordt geweigerd, is gestoeld op de vaststelling van de commissaris-generaal

waaruit hij concludeert dat, hoewel zich in de provincie Khyber-Paktunkwa met enige regelmaat incidenten voordoen, er niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

De commissaris-generaal stelde hieromtrent terecht "Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie uitgevoerd door CEDOCA blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici gevisieerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt evenwel duidelijk dat de veiligheidssituatie in geheel Pakistan in 2015 verbeterd is in vergelijking met de eerdere jaren. Uit dezelfde informatie blijkt echter ook dat veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2015-2016 problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en in mindere mate in Khyber-Pakhtunkwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Khyber-Pakhtunkwa te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de militaire operaties in FATA, en meer bepaald in Khyber Agency, alsook de maatregelen genomen in het kader van het National Action Plan ervoor gezorgd hebben dat de veiligheidssituatie in Khyber-Pakhtunkwa (KP) sinds 2014 opmerkelijk verbeterd is. Zo is er sprake van een opvallende daling in het aantal terroristische aanslagen. Bovendien is zowel het aantal burgerslachtoffers, het aantal militaire operaties, en het aantal ontheemden in de regio duidelijk verminderd. Niettegenstaande er sprake is van een lichte stijging in het aantal slachtoffers in het eerste kwartaal van 2016, dient vastgesteld te worden dat het aantal burgerslachtoffers in de provincie beperkt blijft. Het geweld dat er plaatsvindt is daarenboven hoofdzakelijk doelgericht van aard waarbij ofwel de Pakistaanse veiligheidsdiensten, ofwel burgers met een specifiek profiel gevisieerd worden.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Khyber-Pakhtunkwa met enige regelmaat incidenten voordoen, er niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.."

Verzoeker meent dat de informatie waarop de verwerende partij zich beroept om de veiligheidssituatie te beoordelen in Khyber-Pakhtunkwa niet langer actueel is en voegt bij zijn verzoekschrift een document van dertien bladzijden met gewelddadige incidenten van de site SATP. Verzoeker meent dat verder onderzoek dient gevoerd te worden naar de situatie in zijn provincie om zeker te zijn dat deze situatie stabiel genoeg is om subsidiaire bescherming te weigeren.

Met haar verwijzing naar de gewelddadige incidenten, zoals vermeld op de website van SATP, toont verzoeker niet aan dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct of niet langer actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Immers blijkt uit de beoordeling van de commissaris-generaal dat niettegenstaande er sprake is van een lichte stijging in het aantal slachtoffers in het eerste kwartaal van 2016, het aantal burgerslachtoffers in de provincie beperkt blijft en het geweld dat er plaatsvindt daarenboven hoofdzakelijk doelgericht van aard is waarbij ofwel de Pakistaanse veiligheidsdiensten, ofwel burgers met een specifiek profiel geviséerd worden. Uit de door verzoeker gevoegde recente informatie kan evenzeer afgeleid worden dat het geweld doelgericht van aard blijft. Er wordt gewezen op enkele burgerslachtoffers, maar hiermee toont verzoeker niet aan dat de vaststelling dat het aantal burgerslachtoffers in de provincie beperkt is foutief is. Uit de door verzoeker gevoegde recente informatie blijkt geenszins dat *“de mate van willekeurig geweld in de provincie dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging”*. Ter volledigheid wenst de Raad er nog op te wijzen dat verzoeker geenszins zijn profiel als lid van een VDC aannemelijk heeft gemaakt en voorts reeds jaren geen vrijwilligerswerk meer heeft voor de Rode Halve Maan en aldus heden geen vrijwilliger of medewerker is van een organisatie die gelinkt wordt aan buitenlanders.

2.18. Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

In hoofde van verzoeker kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet worden in aanmerking genomen.

2.19. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A, (2) van het vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoont.

2.20. Artikel 13 van het EVRM waarborgt het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel. Verzoeker toont niet aan op welke wijze artikel 13 van het EVRM zou geschonden zijn, nu hem de mogelijkheid geboden werd de bestreden beslissing voor te leggen aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

2.21. Waar verzoeker vraagt de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien december tweeduizend zestien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER